

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Пловдив, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Стоянова
в присъствието на прокурора М.Белчева
като разглежда докладваното от Иван Хр. Ранчев Наказателно дело за възобновяване № 20225000600364 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано на основание чл. 424, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК по искане на осъдената П. С. П., чрез нейния защитник – адв. Ц. К. от АК – П. за възобновяване на наказателното производство, по което е постановена Присъда № 120 от 19.11.2021 г. по НОХД № 4243/2021 г. на Пловдивския районен съд, потвърдена с Решение № 99/13.04.2022 г. по ВНОХД № 249/2022 г. на Окръжен съд - Пловдив

С присъдата на районния съд подсъдимата П. С. П. е призната за виновна в това, че 27.11.2013 г. в гр. С., обл. П., като длъжностно лице - секретар на Община С., в кръга на службата си съставила официален документ - нотариална заверка с рег. № **/27.11.2013 г., в който е удостоверила неверни обстоятелства, а именно че подписът в графа „Декларатор“ в Декларация от името на И.И.Б. с адрес гр. С., ул. „Т.К.“ № **, с ЕГН: *****, лична карта № ***, като собственик на УПИ XI - **, кв. ** по плана на гр. С., че не възразява за даването на статут на търпим строеж

по смисъла на §127 от ПР на ЗУТ на построената в УПИ Х - ** кв. * стопанска постройка до общата регулационна линия, е положен от същото лице, с цел да бъде използван този документ като доказателство за тия обстоятелства.

На основание чл.311, ал.1, вр. чл. 54 от НК ѝ е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, чието изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено за изпитателен срок от 3 години.

Присъдата е била обжалвана пред Пловдивския окръжен съд, който с Решение № 99/13.04.2022 г. по ВНОХД № 249/2022 г. я е потвърдил, като същото е окончателно.

В шестмесечен срок от влизане на последното в сила е постъпило искане от осъдената П. за възобновяване на наказателното производство като се твърди, че са били допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК, свързани с постановения съдебен акт в нарушение на материалния и процесуален закон и наложеното наказание е явно несправедливо по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от НПК.

Акцентираща се на това, че постановената осъдителна присъда е неправилна и незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалния закон. В искането е направен анализ на приобщените по делото доказателства, които не сочат на извършено престъпление от обективна и от субективна страна по чл. 311, ал.1 от НК, съгласно практиката на ВКС. Излагат се съображения, ако се приеме деянието за извършено, да се прецени дали същото не е малозначително, което налага преквалификацията му по чл. 311, ал.2 от НК, респ. условията за приложението на чл. 9, ал. 2 от НК. В тази връзка се иска възобновяване на наказателното производство с отмяна на постановената присъда, като осъдената да бъде призната за невинна и оправдана в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда или да ѝ бъде наложено административно наказание – чл. 425, ал.1, т.2 или т.3 от НПК. Отправя се и още едно алтернативно искане, ако се прецени че са били допуснати съществени и отстраними процесуални нарушения, делото да се върне в съответния процесуален стадий – чл. 425, ал.1, т.1 от НПК.

В съдебно заседание пред настоящата съдебна инстанция осъдената П. П. се явяват лично и с адв. К., като поддържат искането си с отразените в него съображения.

Представителят на АП - Пловдив намира същото за основателно в предложените алтернативни възможности за възобновяване на наказателното производство.

Пловдивският апелативен съд, след като взе предвид искането и изложените в него доводи, съобрази становищата на страните в съдебно заседание и се запозна с материалите по делото, годни да бъдат ценени в настоящата процедура, при извършената проверка за правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Искането на осъдената е основателно.

Оплакванията в искането за възобновяване могат да бъдат условно разделени на лансирани твърдения за нарушения на процесуалните правила, лишили искателите от пълноценно реализиране на правото им на защита, за неправилно приложение на материалния наказателен закон и за наложено явно несправедливо наказание.

Твърди се, че в хода на производството са били допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 422, ал.1, т.5 от НПК, свързани с липсата на убедителни мотиви в постановените съдебни актове относно обективната и субективна страна на вмененото престъпление.

Подобни процесуални нарушения не се установяват, видно от съдържанието на мотивите на произнесената осъдителна присъда. В тях е направена пълна фактологична и доказателствена обосновка на инкриминирания казус, като съдът е положил нужните усилия за установяване на обективната истина и обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото по смисъла на чл. 13 и 14 НПК.

Не отговаря на процесуалната действителност и твърдението, че решението на въззивния съд не е съобразено с изискванията на чл. 339 от НПК, тъй като в него макар и накратко са обсъдени доказателствата във връзка с инкриминираното деяние. Въззивната инстанция е споделила в цялост фактическите констатации на първоинстанционната присъда, като без да обсъжда изобщо доводите на защитата е приела, че извършеното от подсъдимата деяние не би могло да се квалифицира като маловажен случай по чл. 311, ал.2 от НК или да се приложи чл. 9, ал.2 от НК.

Тези съображения са довели до неправилно приложение на

материалния закон, като не могат да бъдат възприети изцяло от настоящата инстанция.

Безспорно обект на защита при документните престъпления се явява установения ред и начин на съставяне на документите, както и че те накърняват правната сигурност на документирането, съгласно коректното посочване на ППВС № 3/1982 г. Правилно е съобразено, че макар и с деянието да се защитава документооборота, а не правото на собственост, това не означава, че при преценката на обществената опасност на извършеното от подсъдимата, не следва да се отчита влиянието, което инкриминираното деяние оказва върху други сфери на обществения живот. Затова и значимостта на вредните последици при документните престъпления, вкл. по чл. 311, ал.1 от НК, се определя от обстоятелствата за характера на удостоверените неверни факти и преследваната цел по този повод^[1].

Установено е, че секретарят П. при осъществяване на правомощията си по чл. 83 от ЗННД в качеството си на длъжностно лице по смисъла на чл.93, ал.1, т., б.“ б“ от НК е имала право да заверява подписи върху частни документи, като това е следвало да става при стриктно спазване на определения в Община С. ред. В тази връзка е имало две възможности за извършване на подобна заверка с личното явяване на лицето, като при първата се е удостоверявала самоличността от длъжностното лице и се полагал подписът от декларатора в поставения в частния документ предварително от деловодителя щемпел или втората – с предварителното подписване в частния документ, следвало е установяване самоличността на лицето и потвърждаване, полагането на подписа, едва след което длъжностното лице е удостоверявало заверяването на подписа. Но преди да се пристъпи към тази процедура е било регламентирано извършването на проверка от служител в дирекция „Местни данъци и такси“ за липса на задължения, където заявителят трябва да се легитимира. Тогава следва същинското придвижване на процедурата до служител в гише „Деловодство“, който също извършвал проверка за самоличността на лицето, полагал се печат за удостоверяването на подпис, едва след което лицето се насочвало към служителя по заверяването. Освен печата за подпис, впоследствие заявителят трябвало да премине отново през служба „Деловодство“ за полагането от съответния служител на още два печата – такъв с правоъгълна

форма с изписани длъжност и трите имена на извършващия заверката, какъвто бил издаден за П. и накрая имало кръгъл печат с надпис „Община С.. Кмет“. На финала се изготвяло и копие от документа, което се съхранявало в нарочен класьор в деловодството.

Съгласно горепосоченият регламент, очевидно осъдената П., за да извърши подобно удостоверяване на положения подпис в частния документ, не би могла да го стори самостоятелно, защото удостоверяването на самоличността на декларатора е преминавало през проверки от различните звена в Община С.. В тази връзка по делото е било установено, че заинтересованите от попълването на процесната декларация лица – свидетелите Х. и И.К., са прибегнали до съдействието на св. Ш., заемаща в общината длъжността „старши специалист незаконно строителство“, която, според техните показания, предварително подготвила и попълнила ръкописния текст със съответните данни в титулната и съдържателната ѝ част, респ. и декларациите от тяхно име, които са останали при нея. Впоследствие, по незнаен път тази документация е попаднала в Община С. и на 27.11.2013 г. в гр. С. осъдената П. е заверила, като длъжностно лице, в кръга на службата си подписа, положен в графата за декларатор от декларацията от 26.11.2013 г. на името на И.И.Б., със съответния ЕГН и неверни данни от личната карта, без изобщо същата да се е явила пред нея за удостоверяване на авторството на подписа /относимо и към декларациите на К./.

От назначената тройна графическа експертиза е установено, че подписът срещу текста за декларатор и ръкописно изписаните три имена на „И.И.Б.“ не са изпълнени от И. И.Б., като вероятно това е сторено от св. Ш.. Свидетелката С. на длъжност в деловодството на Общината – „технически сътрудник – куриер“, на свой ред от заключението е установено, че е вписала нотариалната заверка на подписа на Б. от декларацията под № **/27.11.2013 г. /както и на св. К./ в общия регистър за извършените нотариални удостоверявания в Община С.. Тази съпричастност е установена и от това, че ръкописният текст за удостоверяване на подпис, както и в отпечатъка от правоъгълен щемпел, в който са отразени имената „И.И.Б.“ и адрес /вкл. и в декларациите на К./, са били изписани отново от св. С.. Последната, подобно на осъденото лице, очевидно не е обърнала внимание на обстоятелството, че

малкото име на декларатора не може да е „И.“, защото истинското име е „И.“ и че посоченият номер на личната карта не съответства на този в актуалната лична карта на името на Б., защото е била издадена на съвсем друго лице и то от мъжки пол. В крайна сметка процесната декларация отново по неустановен по делото начин /но очевидно и неслучайно/ е била приложена към административна преписка за даване на статут на търпимост спрямо изградената от св. К. постройка, за която И. Б. е имала възражения, довело до отразяването ѝ в регулационния план на гр. С..

В резултат на внимателния прочит на доказателствата по делото, горепосочените фактически обстоятелства недвусмислено показват нещо твърде различно от възприетото от двете редовни съдебни инстанции, като правни изводи. А именно, че извършеното от осъдената П. деяние само по себе си при игнорирането на съпричастността на другите, очевидно заинтересовани от инкриминирания документ лица, не разкрива типичната обществена опасност за престъпленията от този вид, насочени непременно към постигането на преследваната цел - да се използва този документ като доказателство за удостоверените неверни обстоятелства. Още повече и след като е установено, че достигането до извода за автентичността на удостоверявания подпис от страна на декларатора е следвало да стане съгласно регламентирания ред в общината, след като се извърши съответната проверка не само от осъденото лице, но и на цяла поредица от други служители, на които осъдената вероятно се е предоверила.

В тази връзка районният, както и окръжният съд, неправилно са приравнили под един знаменател неприложимостта на разпоредбите на чл. 9, ал. 2 от НК и тази на чл. 311, ал. 2 от НК. При първата от тях се касае за извършено деяние, което макар и формално да осъществява признаците на дадено престъпление, поради своята малозначителност, изобщо не е обществено-опасно или неговата обществена опасност, макар и да е налице, явно е незначителна. И това води като последица до оправдаването на дееца. Такава възможност в конкретния случай е неприложима, предвид обществената опасност на инкриминираното деяние, на което е обърнато специално внимание от първостепенния съд и неговите изводи в тази насока следва да бъдат споделени изцяло.

Докато при приложението на чл. 311, ал.2 от НК следва да се съобрази

пояснителната норма на чл. 93, т. 9 от НК, която в първата си част изисква алтернативно, липсата или незначителност на причинените вредни последици, а такива в конкретния случай са налице и не могат да бъдат игнорирани по изложените вече съображения. Но във втората ѝ част се изисква, с оглед на други смекчаващи обстоятелства, да представлява по-ниска степен на обществена опасност /но не явно незначителна, както е в чл.9, ал.2 от НК/ в сравнение с обикновените престъпления от този вид.

В подкрепа на извода за маловажност на случая, освен сериозната съпричастност и на други служители от общината към съставянето на официалния документ с удостоверяването на неверни обстоятелства, следва да послужат и данните за личността на осъдената, свързани с необремененото съдебно минало, добрите характеристични данни и липсата на доказателства за други нарушения на задълженията ѝ като секретар на общината през изминалите близо осем години, т. е. се касае за изолиран в практиката ѝ случай^[2]. В тази насока е и немалката отдалеченост на деянието във времето.

В резултат на гореизложеното, налице са достатъчно обстоятелства, позволяващи на настоящата инстанция да приеме, че деянието на осъдената П. разкрива значително по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. То представлява маловажен случай по смисъла на чл. 93, т.9 от НК и тъй като първоинстанционният и въззивният съд са приложили неправилно материалния закон, присъдата следва да бъде изменена като деянието на осъдената П. се преквалифицира от такова по чл. 311, ал. 1 от НК в такова по чл. 311, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, в какъвто смисъл доводите на защитата в искането са напълно основателни.

За извършеното от осъдената престъпление законодателят е предвидил наказание лишаване от свобода до 1 година или пробация. Съгласно чл. 80, ал.1, т.5 от НК, давността за наказателно преследване в подобна хипотеза е 3 години, считано от датата на деянието, а абсолютната давност по чл. 81, ал.3 от НК е четири години и шест месеца. За осъдената П. последната е изтекла на 27.05.2018 г. и с оглед на приложението ѝ, същата не следва да бъде наказвана.

Водим от изложените съображения Пловдивският апелативен съд, на основание чл. 425, ал.1, т.4 от НПК,

[1] Съгласно цитираното буквално, но неупоменато в мотивите от ПРС - Р №17/18.02.2020 г. по н.д. № 1156/2019 г. на 3 н.о. на ВКС в частта му на с. 2 - 3, позовано на Р № 154/1985 г. на 1 н.о. на ВС.

[2] Вж. Р № 166/10.06.2013 г. по н.д. № 570/2013 г. на 2 н.о. на ВКС, при което са налице повече от 40 издадени документа за кратък период, макар и за незначителни суми, което прави неприемливо преквалифицирането на престъплението по чл. 311, ал.1 от НК, като маловажен случай по ал. 2.

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА внохд № 249/2022 г. по описа на Окръжен съд - Пловдив.

ИЗМЕНЯ Решение № 99 от 13.04.2022 г., постановено от Окръжен съд – Пловдив по внохд № 249/2022 г. в частта, в която е потвърдена Присъда № 120 от 19.11.2021 г., постановена от ПРС по нохд № 4243/2021 г. по отношение на осъдената П. С. П. и **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** извършеното от нея деяние от чл. 311, ал. 1 от НК в такова по чл. 311, ал. 2 от НК, като на основание чл. 81, ал.3, вр. чл. 80, ал.1, т.5 от НК **НЕ** ☐ **НАЛАГА НАКАЗАНИЕ.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____